

[Glensgård]

veuet hører også renten. Det er nok et af de punkter, vi har diskuteret alt for lidt i folketinget. Vi har diskuteret alt for lidt, hvad årsagerne er til, at Danmark lider under et renteniveau på 20 pct. – ja, vi har jo her i sommer set eksempler på renteniveauer på op til 36 pct. Det er ulykken, at vi ikke har taget fat i det noget før.

Vi mener, at en stor del af problemet på rentesiden skyldes, at staten nødvendigvis må opsuge så mange penge for at finansiere sit overforbrug.

Vi hørte til morgen i Radioavisen, at nu har finansministeren udtalt, at han nok må sørge for at få inddraget yderligere nogle midler fra den private sektor i form af nye statspapirer. I den anledning vil jeg sige til både venstre og det konservative folkeparti: fat mod, kammerater! Det, det drejer sig om, er at få denne regering til at forstå, at folketinget ikke vil acceptere flere indenlandske statslån. Vi kan finansiere – det er jeg enig med hr. Bertel Haarder i – en finanslov, hvis vi skærer ned på de offentlige udgifter.

Men hvad var det så, vi så i går? Vi så, at det konservative folkeparti ville nedskære underskuddet med ca. 20 pct., og at venstre ville nedskære underskuddet med 16–17 pct. Hvis vi vender de procenter om – og det vil ikke være forkert – sidder der altså i det konservative folkeparti og venstre folk, der er 80 pct. socialdemokrater eller 84 pct. socialdemokrater. For de ønsker jo at køre et finanslovsforslag igennem, som altså ligger på et niveau fra 80 til 85 pct. af, hvad socialdemokraterne vil køre igennem.

Så vil man sige fra venstre: ja men vi har også nogle ideer om det nære samfund, og derfor er vi lidt mere venstremænd, end du står og antyder.

Godt, skal vi give dem 5 pct. for det nære samfund, så er vi altså nede på, at en sådan venstremænd er 80 pct. socialdemokrat. Men det vil være svært at forklare, hvordan han kommer fra de 80 pct. og ned til nul, og jeg håber trods alt, at i hvert tilfælde de mennesker, der støtter partiet venstre, har en idé om, at de ikke er socialdemokrater.

Nej, så var det straks helt anderledes for nogle år siden. Da havde vi en konservativ ordfører, som i den grad mente, at der var noget galt i samfundet. Vi skal tilbage til den 9. januar 1974, det tidspunkt, hvor det konservative folkeparti, som de selv udtrykte det,

havde fået et katastrofevalg. På det tidspunkt sagde hr. Poul Schlüter fra det konservative folkeparti (Folketingstidende 1973–74, 2. samling, sp. 188):

»Vi vil støtte de frie erhverv og erkende klart, at deres indsats er grundlaget for samfundets velstand. Både de store virksomheder og de små, og det vil sige den enkelte handlende eller den enkelte håndværker, skal have lov til at være her uden stadig at blive generet af samfundet og lovgivningen.

Vi vil bekæmpe klassepolitik. Vi vil skabe forståelse for, at når industriens interesser fremmes, er det en fordel ikke blot og ikke først og fremmest for industriens ejere, men for alle, som er beskæftiget i industrien, og som til syvende og sidst har fælles interesser.

Vi vil arbejde imod og se at komme væk fra den lammende skatteplyndring, som ikke mindst i de allersidste år er slået igennem, og som skyldes for stor offentlig aktivitet og ofte et offentligt frådseri eller en luksusholdning til penge, som vi ikke længere kan trives med.«

Se, det var en tale, der var til at forstå. Men det var altså også kun en lille måned efter, at det konservative folkeparti blev halveret.

Nu får det konservative folkeparti åbentbart en vis tilslutning i befolkningen igen, og det vil jeg gerne ønske til lykke med. Det er da rart, at befolkningen igen har interesse for det konservative folkeparti. Så har vi kun at håbe, at det konservative folkeparti kan huske, hvad de sagde den 9. januar 1974.

Nu, da jeg har citeret det for hr. Palle Simonsen og de konservatives formand, hr. Stetter, er der jo en chance for, at de i hvert fald har fået ind i erindringen igen, at man vil væk fra skatteplyndringen, at man vil væk fra overformynderiet, at man vil væk fra frådseriet.

Men hvis vi ser på finanserne, som de er blevet behandlet i det nu efterhånden snart forgangne finansår, og den måde, tillægsbevillingerne er kørt igennem på, er det jo ikke sådan, at det konservative folkeparti gennem finansåret konstant har siddet på vagt, hver gang der var tale om flere ansættelser og mere forbrug. Vi har hørt et bjæf en gang imellem, og det siger vi tak for, men det ville have været rart og også godt for samfundsøkonomien, om det konservative folkeparti hav-